

भयंकर हंस

लेखक : ईव मराठी : अश्विनी बर्वे

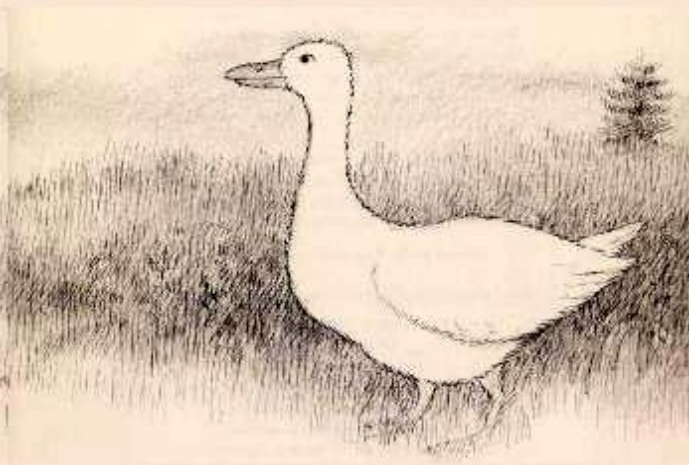
पुस्तका विषयी

हंस पाळलेलं होतं, परिवारात फक्त एकालाच ते पसंत होतं. ती आई होती. आई त्याला घेवून इकडेतिकडे घेवून जायची, तेव्हा ते तिला विरोध करायचं नाही. पण ते सुसी, क्रेग आणि सगळ्यात अधिक वडिलांवर हंस ओरडत असे, फिस्कारत असे. म्हणून वडील नेहमी धमकी द्यायचे की ते एक दिवस हंस मारून त्याचं मांस शिजवून खातील.

पण एक रात्री कुटुंबातले सगळे लोक उठले तेव्हा त्यांना दिसलं की हंस त्या जंगली रेकनशी (कोल्हा सारखा प्राणी) लढत आहे, कारण तो कोंबड्या आणि त्यांच्या पिल्लांची शिकार करण्याचा प्रयत्न करत होता. हंसाने बहादुरी दाखवून सर्वांचे मन जिंकून घेतले.

या हास्यपूर्ण गोष्टीत या सर्व घटना मोठ्या रोचकतेने सांगितल्या आहेत.

भयंकर हंस

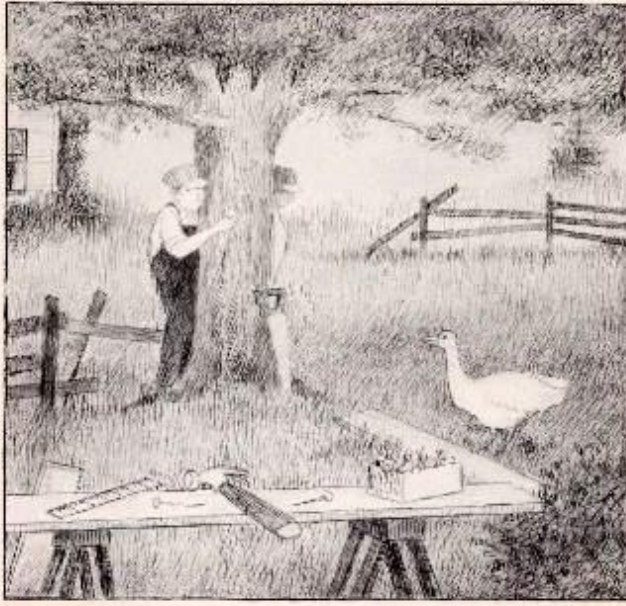

आई जेव्हा हंसाला घेवून आली तेव्हा ते छोटंसं सफेद, मऊ, एखाद्या चेंडू सारखं होतं. तेव्हा कोणी असा विचार केला नव्हता की ते मोठं झाल्यावर इतकं मोठं आणि भयंकर हंस होईल?

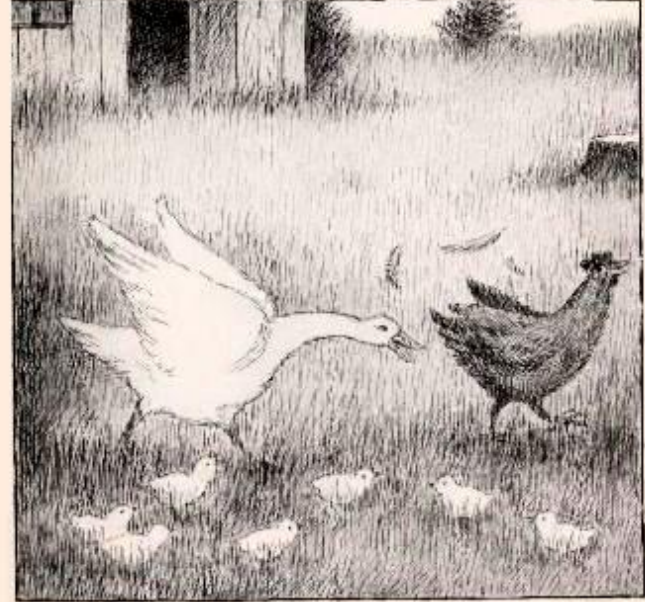
आमच्या घरच्या अंगणात तर तो दहशत पसरवतो. जेव्हा क्रिस्टी क्राफोर्ड आमच्या घोड्याच्या पायात नाल बसवायला आला तेव्हा हंस त्याला मागून चावलं. क्रिस्टी आमच्या घोड्याला तेव्हा पासून नाल लावते जेव्हा तो छोटासा होता.

आता आम्हांला नाल लावण्यासाठी दुसरा कोणी नवीन माणूस शोधावा लागेल.

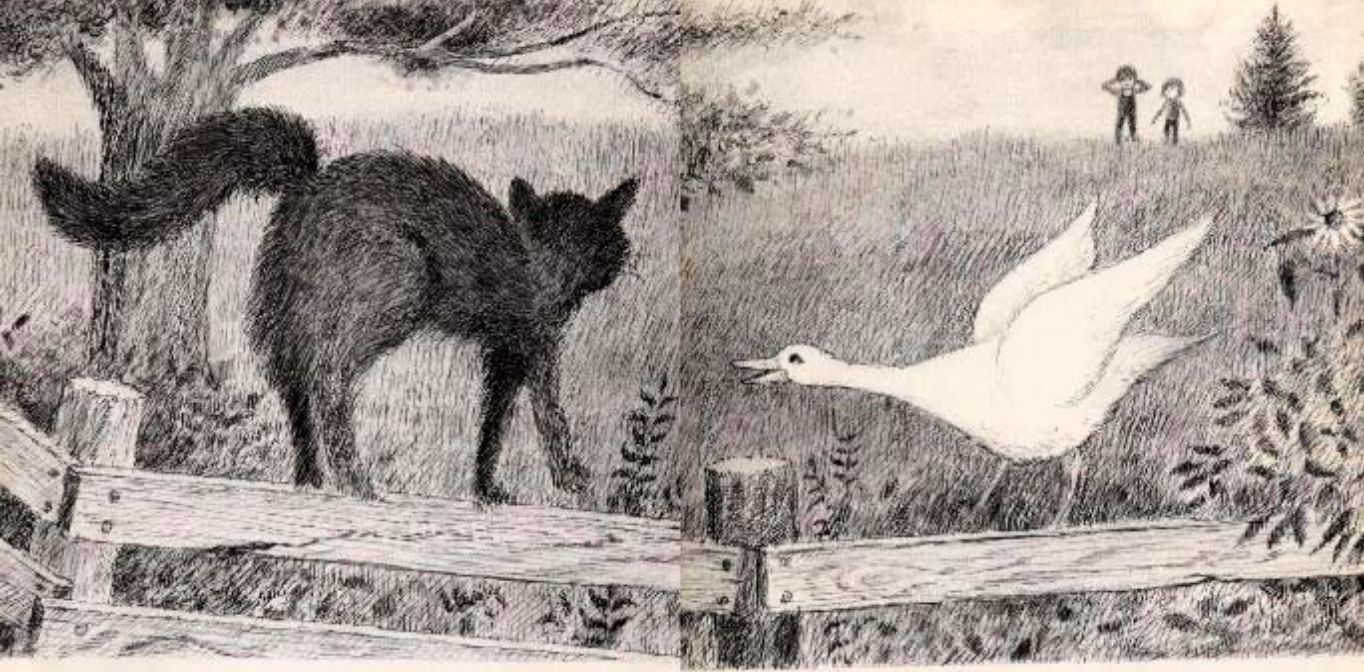

आमच्या घराचे कुंपण एवढे मजबूत नाही जेवढे असायला पाहिजे. कुंपण लावणारे कुंपण लावण्याच्या वेळेस या हंसामुळे घाबरलेले होते. वडील म्हणाले की या कुंपणात एकाग्रता नाही, याचा अर्थ कुंपण बेक्कार झाले आहे.

हंस कोंबडीच्या पिल्लांवर प्रेम करत असे आणि तो कोंबड्यांना सुद्धा त्यांच्याजवळ येवू देत नसे. जर त्या आल्या तर हंस त्यांचे पंख ओढत असे, तो पिल्लांना असं एकत्र करत असे की जसे एक कुत्रा मेंढ्यांना एकत्र करतो.

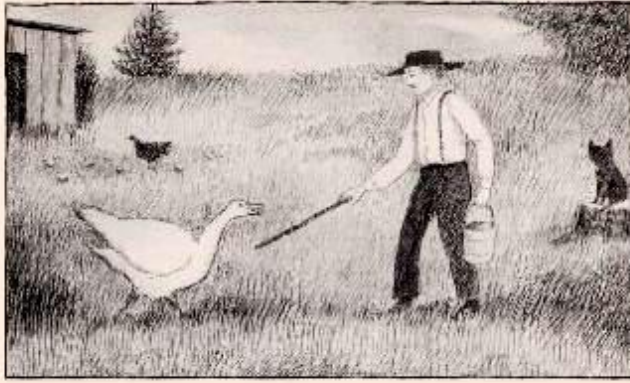

आमचं मांजर प्रीटी आता कधीही जमिनीवरून चालत मैदान पार करत नाही. ती एकतर झाडावर राहते नाहीतर कुंपणावर. दोघं एकदुसऱ्या कडे रागाने पाहतात आणि एकेमेकांवर फिस्कारतात.

हंसाला क्रिस्टी क्राफोर्ड आवडत नाही आणि कुंपण करणारे ही. त्याला ना कोंबडी आवडते न प्रीटी, ना पक्षी, ना मी, ना माझी बहीण सूसी.....ना आमचे वडील आवडत. सगळ्यात जास्त त्याला माझे वडील नापसंद होते.

आम्ही त्यांना बाहेर ठेवून शकत नव्हतो
करणं आमच्या डोंगरी भागात जंगली रेकून
(कोल्हा सारखा प्राणी) राहत. हंसाला त्याच्या घरात
ठेवणे हे आईचेच काम होते. पण तो आत जातच
नसे. तो मैदानात पळत असे आणि आई
त्याच्यामागे ओरडत फिरत असे. “आता झोपायची
वेळ आहे, मूर्ख हंस!” नेहमी ती त्याला बाहेर राहू
देत असे. मला विश्वास आहे की जर झोपायच्या
वेळी सुसी किंवा मी मैदानात पळालो तर आई
कधीच हसणार नाही. पण त्याने खोड्या केल्या
तर हंसाला आई काहीच म्हणत नसे.

वडील काठी शिवाय मैदानात जावूच
शकत नसत. जेव्हा हंस त्यांच्याकडे पळत येई
तेव्हा ते त्याला काठीने ढकलत आणि ओरडत,
“एखाद्या दिवशी मारून तुझे मांस मी शिजवून
खाईन.”

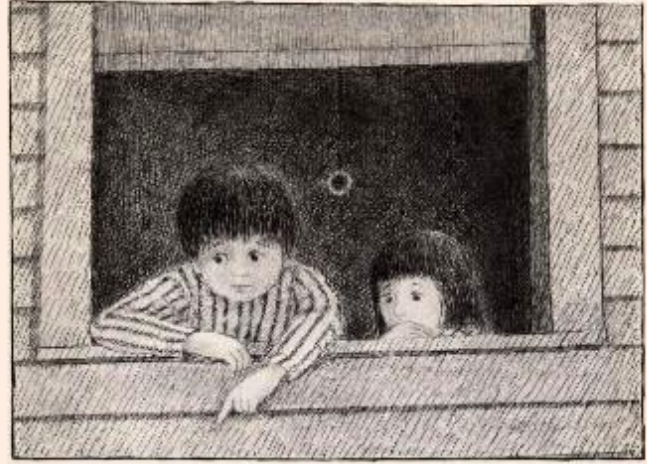
त्यांचे बोलणे ऐकून आईचा जीव व्याकूळ
होत असे कारण ती हंसावर खूप प्रेम करत
होती. ती त्याला आपल्या काखेत घेवून इकडे
तिकडे फिरत असे. आईच रात्रीच्या वेळ
कोंबड्या आणि त्यांची पिल्लं खुराड्यात बंद
करत असे.

एकदा आई शहरात गेली होती. ती गेल्यानंतर वडिलांनी कोंबडीचे मांस शिजवले.

“हे हंसाचे मांस आहे,” ते आईला म्हणाले. खरंतर ते हंसाचे मांस नव्हते.

उन्हाळ्यात एका अंधाऱ्या रात्री हंसाचा आवाज ऐकून आम्ही जागं झालो. वडील जेव्हा अंथरुणावरून उठले तेव्हा सुसी आणि मी पलंग हलण्याचा आवाज ऐकला. मग खाली जाणारा दाण दाण असा पावलांचा आवाज ऐकला. ते स्वतःशीच बोलत होते, “या वेडपट हंसाने त्रासून सोडलं आहे. आता काय गोंधळ माजवत आहे? बास, खूप झालं अजून सहन करू शकत नाही.”

जेव्हा वडील म्हणत की हंसाचे मांस शिजवू तेव्हा आम्ही समजायचो की ते आईला चिडवत आहेत. पण आज ते असं करत नव्हते. ते खरच रागावले होते.

सूसी आणि मी पळत खिडकीजवळ गेलो आणि बाहेर डोकावून बघू लागलो. पण बाहेर अंधार होता. फक्त हंसाच्या ओरडण्याचा आणि एक विचित्र गुरगुरण्याचा आवाज येत होता.

तेव्हा वडिलांनी मैदानावरचा मोठा दिवा लावला आणि मग आम्हांला सगळं दिसू लागलं.

कोंबड्याच्या खुराड्याचे दार उघडे होते. त्याच्या समोर सफेद पंख आणि चमकणारे पांढरी पिसं पडली होती. मला एक पंख दिसला ज्यावर काळ्या रंगाच्या गोल रेषा होत्या.

“रेकून,” सूसी कुजबुजत म्हणाली आणि आपल्या फ्रॉकचा घेर डोक्यावर ओढून घेतला.

हंसाने आपली मान मागे केली आणि एका सफेद सापा सारखा हल्ला केला.

मला रेकूनचे डोकं दिसत होतं. ते हंसाच्या गळ्यात घुसवलं होतं. मी रेकूनच्या धारदार दातांबाबत विचार केला. घाबरून मीपण माझा शर्ट वर करून त्यात डोकं खुपसून बसणार होतो, पण मी सुसीपेक्षा मोठा आहे.

मग आमच्या मध्ये आई येऊन उभी राहिली. ‘हंस’ ती कुजबुजत म्हणाली.

रेकूनने हंसाला सोडलं आणि तो घाबरून मागे हटला. त्याचे रागीट, तेज डोळे प्रकाशात चमकत होते. धापा टाकत आणि आपले पंख फडफडट हंस वडिलांच्या समोर उभा होता. काठी हवेत फिरवत वडील रेकूनला घाबरवत होते. ते आणि हंस बरोबर रेकूनशी लढत होते.

अंगणाचा दरवाजा जोरात उघडला आणि वडील आत आले. त्यांच्याजवळ त्यांची काठी होती. एकमेकांत अडकलेले पंख आणि पिसांकडे ते धावत गेले, आम्ही पाहिलं की त्यांनी आपली काठी रेकूनच्या पाठीत जोरात मारली.

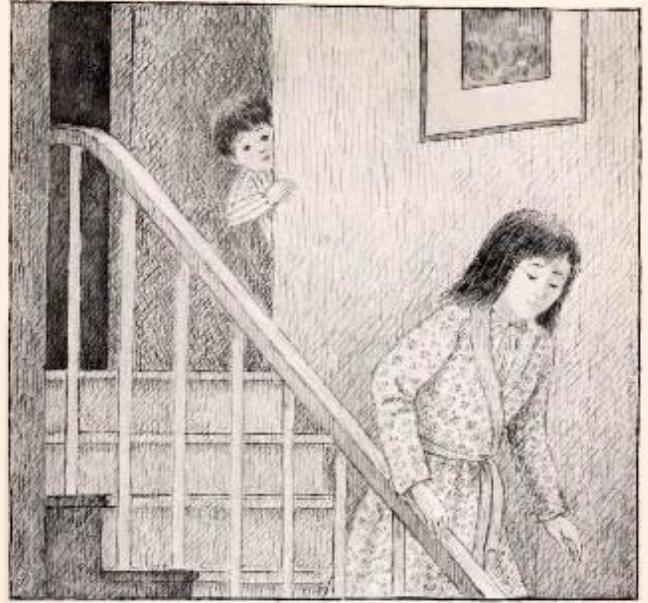
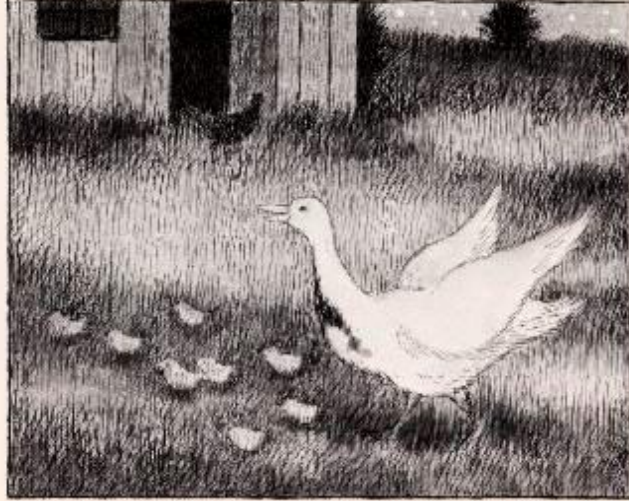

तेव्हाच रेकून पळाला, त्याची शेपटी जमिनीला स्पर्श करत जात होती. वडील ओरडत त्याच्या मागे धावत होते.

“निघ इथून! आमच्या घरापासून दूर रहा आणि आमच्या कोंबड्यापासून आणि त्यांच्या पिल्लांपासून आणि आमच्या हंसा पासून!”

कोंबड्या आणि पिल्लं आता खूप
आवाज करत होते. पिल्लं ची-ची करते होते
आणि कोंबडी भीतीने चिंतित झाली होती.
हंस त्यांच्याजवळ गेला आणि कोंबडी
घाबरून खुराड्यात गेली. हंसाने सगळ्या
पिल्लांना एकत्र केले. मी त्याच्या डोक्यावर
एक काळा डाग बघितला.

“मी कोंबड्यांचे खुराडे नीट बंद केले
नसेल,” आई हुदका देत म्हणाली, “सगळी
माझी चूक आहे.”

मग ती धावत जिन्न्याने उतरून खाली
गेली.

सूसी आणि मी तिच्या मागे धावलो. सूसी मागून मला ओढत होती आणि परत-परत विचारत होती, “काय झालं असेल रे? मला सांग ना काय झालं?” ती नेहमी आपल्या घेरामध्ये लपत असे आणि मग तिला काही दिसत नसे.

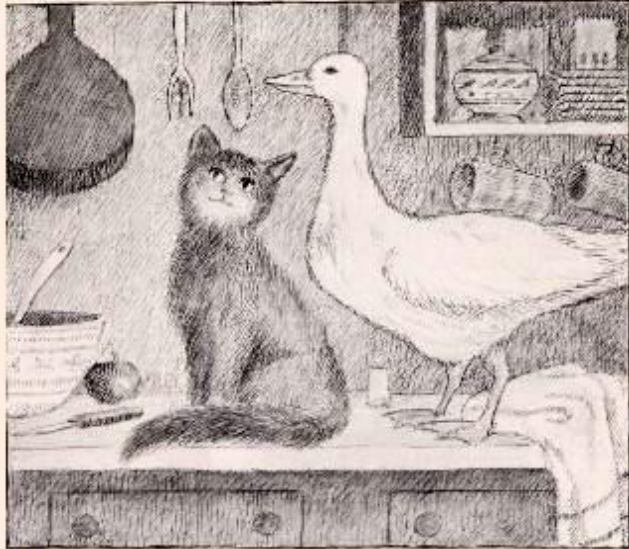
“कोंबडी रेकुनचे खाणे होता होता वाचली,” मी म्हणालो. “माझ्या बरोबर ये.”

जेव्हा आम्ही खाली आलो. आई हंसाला उचलत होती. “ते ठीक आहे का?” मी विचारलं. कोंबडीसुद्धा धाडस करून बाहेर आली कारण हंस आता आईच्या कुशीत होतं आणि तिचे पंख ओढू शकणार नव्हतां..

“त्याला आत घेवून चल,” वडील म्हणाले. कोंबड्या आणि तिच्या पिल्लांना खुराड्यात बंद करण्यासाठी ते गेले.

आई हंसाला उचलून आत घेवून आली.
त्याला ओट्यावर सिंकजवळ उभे केले आणि
गरम पाण्याने त्याचे पंख साफ केले. हंसने
आम्हांला सुद्धा जवळ उभं राहू दिलं. मांजरसुद्धा
उडी मारून त्याच्याजवळ आली आणि त्याने
आवाज सुद्धा काढला नाही. मला हा शुभसंकेत
वाटला नाही.

वडील एक खोकं आणि जुनं पांघरून
घेवून आले. स्वयंपाक घरात फेरशीवर
हंसासाठी अंथरून तयार केले. मग आम्ही
सगळे वर परत गेलो.

मी झोपू शकलो नाही. थोड्यावेळाने मी हळूवार पावलांनी सुसी जवळ आलो आणि बोटाने तिला टोकलं, “अजून तू जागी आहेस का?”

“प्रत्येक वेळी मला टोकण्याची गरज नाही!” ती म्हणाली. “नक्कीच मी जागी आहे. मला हंसाची काळजी वाटत आहे.”

“मला पण,” मी म्हणालो.

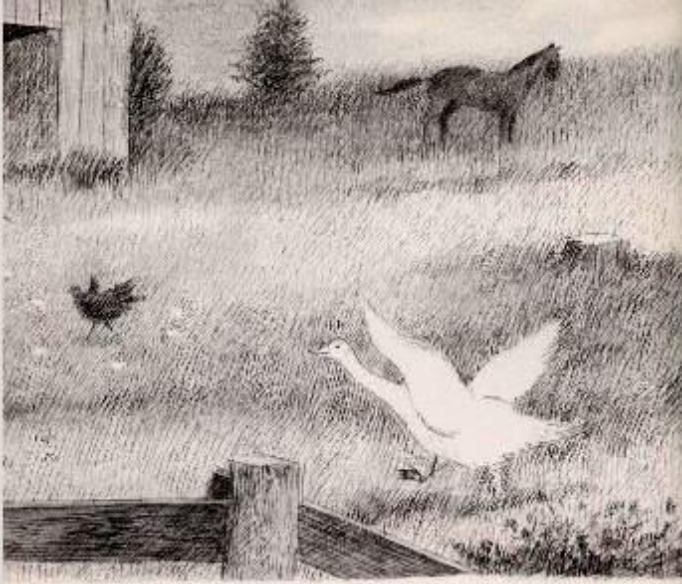
आम्ही गुपचुप पडून रातकिडे आणि बेडकांचा आवाज ऐकत राहिलो, जो जवळच्या तलावात राहत होते.

थोड्यावेळाने सुसी म्हणाली, “मला वाटत होतं की आपल्याला हंस आवडत नाही.”

मी आवंढा गिळला, “नक्कीच आपल्याला तो आवडतो. पण आपल्याला ते माहित नव्हतं.”

“ओह,” सुसी म्हणाली. “आणि मला वाटलं की हंसाला सुद्धा माहित नाही की वडिलांना तो आवडतो हे.”

दुसऱ्या दिवशी सकाळी जेव्हा खालून
फिस्कारण्याचा आणि ओरडण्याचा आवाज ऐकला. मी
उठलो आणि सुसीला सुद्धा उठवलं.

“तुला म्हणायचं आहे की आता त्याने आपल्या
स्वयंपाक घरावर सुद्धा ताबा मिळवला?” वडील खालून
ओरडले.

“मला काय माहित की तो इतक्या लवकर बरा
होईल ते?” आई म्हणाली.

मागचा दरवाजा धडामकन आवाज करून
बंद झाला.

“अरे भयंकर, विशाल हंसा!” वडील ओरडले.
“एक दिवस तुला मारून तुझं मांस शिजवून
खाईन.”

मी अंथरुणावर झोपून राहिलो. सगळं काही
पूर्वीसारखंच आहे हे समजल्याने बरं वाटलं.